

ikke maa udstyffes til mindre end 100 Tdr. Land. Der har i min Kreds ikke været faa Tilfælde, hvor Spørgsmaal af denne Art have været indbragte til Vedkommende med Begjæring om Udskiftning, og uagtet der har været den største Sikkerhed for, at derved ingen Forringelse vilde skee i Skovenes Værdi, er det dog blevet afflaaet paa Grund af de endnu gjældende gamle Lovbestemmelser. Sluttelig skulde jeg ønske, at endnu flere Bestemmelser kunde blive knyttede til dette Lovforslag, og forøvrigt anbefale det til det ærede Things videre Fremme.

Sfærmning: Det ærede Thing vil erindre, at dette Spørgsmaal, som jeg har søgt besvaret, Opgaven, jeg har søgt løst gennem dette Lovforslag, er af mig allerede bragt til Forhandling under Finantslovens Behandling for flere Aar tilbage, og at jeg da gjorde Regjeringen opmærksom paa, jeg kunde gjerne sige, det Syndige, der i en Mængde Communer i Landet ligger i den Maade, hvorpaa de ere stillede ligeoverfor Skovbeskatningen, og de haarde Vilkaar, hvorunder de befinde sig, fordi de kun kunne paaligne et ringe Bidrag paa det Skovareal, som udgjør en væsentlig Deel af Kommunen, og som f. Ex. ved en Forlængelse af Veiene paalægger Kommunen meget bethdelige Byrder. Der kom da et Medlem ind i Thinget fra Frederiksborg Amts 2den Valgkreds, som saa at sige personificerede de Ulemper, som dette Forhold førte med sig. Der er maaskee faa Dele af Landet, hvor Communerne lide faa Meget under dette uheldige Forhold som i Frederiksborg Amts 2det Valgdistrict og de dertil grændsende nordlige Kredse. Det nævnte Medlem bragte Spørgsmaalet frem paant og frembragte tilige et meget fuldstændigt og uimodsagt Materiale, som ophyste, hvor store de Ulemper vare, som det nævnte Forhold medførte. Sagen kom strax til forsaavidt at stille sig klart for hele Forsamlingen, at man saae, at der var to ganske forskjellige Forhold, som her forelaae. Man var nemlig gaaet løs paa at onfsætte Skovenes Skyl, Skovenes Matrikel, gaaende ud fra, at de til Staten skulde staae ulige ringere end meget andet Jordsmøn i Landet, men kom snart til at see, at det Krav, som Com-

munen i den Henseende havde at gjøre, var af en ganske forskjellig Art fra det, som Staten gjorde. Efterhaanden ere nemlig Statterne, som Staten har lagt paa Grundene omkring i Landet, blevne faste, uvrørlige. Vi tænke næsten ikke mere paa at benytte dette Beskatningsgrundlag til derigjennem at reise nye Statter til Staten, idet man er kommen til den Erkjendelse, at nye Statter, udfærvne paa den Maade, vilde blive meget uligelig fordeelte, at de nuværende Statter hvile paa Grundene som en Afgift, der engang kan bæres, men at denne Skattebasis vilde være meget lidet skiftet til at benyttes yderligere. I det Dieblit, man er kommen til denne Betragtning, er man kommen til at maatte erkende, at Eiendommens forskjellige Værdi i Handel og Wandel har optaget i sig hele den ældre Statteansættelses Betydning, og at der altsaa ligeoverfor Staten ikke var den Grund til at forandre Skylsfærmningen, idet Skatten som sagt er betragtet som fast og urokkelig og er gaaet ind i Eiendommens Værdi. Der er mange, beslægtede Forhold; Tienden staaer paa samme Fod; den maa ogsaa mere betragtes som en Hæftelse paa Eiendommen, som en Deling af Eiendommens Værdi, som Noget, Staten har tilegnet sig af selve Eiendommen, end som en Maalestof for en ny Beskatning. Ganste anderledes forholder det sig med Communeafgifterne. Disse have ikke taget denne faste Charakter, og det er tvivlsomt, om de for lang Tid ville komme til at tage den. Der er ikke Spørgsmaal om, at naar en Indtægtsstat først er blevet ordnet, og Midlerne til at opkræve og fordele den ere tilstede, taber ogsaa for Kommunen dette Underlag, Skylsfærmningen, for en væsentlig Deel sin Betydning som Beskatningsgjenstand; men jo fjernere det Tidspunkt ligger, da man kan vente, at en Indkomststat vil blive indført, og indført paa en saadan Maade, at den kan bruges med Bequemmelighed, let og paalideligt — desmere faaer det Grundlag for Beskatningen, som ligger i Hartforret, en overveiende Betydning, idet det bliver stadig benyttet og benyttet veksende og stigende. Her er altsaa to Spørgsmaal, som i denne Henseende ere særskilte. Men de ere ogsaa i en anden Henseende særskilte. For Staten, naar den tager sin